

Noapte din martie

Bragagiu

Noaptea mi-i așa aproape
Că-i ating mătasa blândă
Când ea trece peste ape
Cu pășirea tremurândă.

S-au pierdut simțiri de spații
Că descrie ori nescrise
Crengi îndoi din constelații
Să le mângâi flori deschise.

Luna-mi trece pe spinare
Pelerina-i aurie
Ori mă-nchide de răcoare,
Sau așa - fără să știe.

Undeva parcă departe,
Însă, poate, și alături
Apele eliberate
Fug râzânde din omături.

Iar pământu-n amortire
Vrea să-i prindă tălpii glasul:
O ușoară scârțâire
Totuși îmi mai scapă pasul.

Și pășesc ușor și sincer
De la până-n întuneric
Aș mai spune eu, aș zice,
Dar n-am poftă și nici vrere.

Iar mistere și cu geruri
Pierd credința că-s înalte
Când atrag ramuri din ceruri
S-ating florile-nstelate.
Victor Bragagiu
victorbragagiu.blogspot.com